

[A. C. D. Petersen.]

Forrentningsprocenten var 0,0. Hvis man nu undersøger, om Ejeren af et af disse smaa Brug, hvor Rentabiliteten har saa overmaade meget at sige for hans eget Arbejdes Værdi, har faaet sit i Bruget indsatte Arbejde betalt, vil man se, at i Brug med under 10 ha har Familiens opnaaede Arbejdsfortjeneste i Aar kun haft en Værdi af 445 Kr. — dette er altsaa Gennemsnitsudbyttet af en Families Arbejde i alle de Brug, som ligger under denne Størrelse. I Fjor var det dog betydelig bedre, idet Værdien var 1 208 Kr. Medens man saaledes kan notere, at en Familie som Arbejdsindtægt, altsaa som Indtægt til at leve for, i Fjor havde 1 208 Kr., hvilket kan anslaaes til at være ca. Halvdelen af, hvad der kunde opnaas, hvis Familiens Arbejdsindsats var gjort i et større Brug, vil man se, at denne Indtægt i Aar er reduceret til kun en Fjerdepart af, hvad Familien kunde opnaa, hvis den havde faaet tariffmæssig Lønning, Lønning som Fodermester og lignende indenfor det større Landbrug.

Dette er i Virkeligheden det Billede, der opruller sig, naar man undersøger, om Landbrugets økonomiske Forhold er bedre i Aar end i Fjor, og hermed skal jeg vende tilbage til det, jeg for et Øjeblik siden var inde paa; om man med de Foranstaltninger, der er truffet, har formaaet at komme ind paa en Vej, der fører ud af Vanskelighederne for Landbruget. Dette maa da af alle erkendes ikke at være Tilfældet. Man kan kun notere det ene, at trods alle disse Foranstaltninger, som var underbyggede med Kapital fra Statens Side, er Landbrugets Vilkaar forringede fra Aar til Aar i de 5 Aar, der er gaaet, siden vi begyndte paa Kriseforanstaltningerne, forringet saaledes, at intet af disse Aar var ringere end det, vi netop staar i.

Er dette da ikke Bevis for, at hele denne Lovgivning i Virkeligheden er formaalsløs og hurtigst muligt burde forlades til Fordel for Foranstaltninger, hvorved Landbrugets Rentabilitet kunde bedres, saaledes at man kom ind paa Veje, der førte ud af Vanskelighederne? Den første Betingelse, man da maa kræve opfyldt, er naturligvis, at Landbruget lettes for de Byrder, som det ikke kan bære. Og her maa jeg gentage, hvad jeg har sagt adskillige Gange fra denne Talerstol, at det er urimeligt vedblivende at forlange den samme Ejendomsbeskatning af de Ejendomsværdier, hvorpaa man forhøjede Beskatningen under Højkonjunkturerne — vedblivende at fast-

holde denne Ejendomsbeskatning under de Lavkonjunkturer, vi nu arbejder under. Det første Krav fra Landbrugets Side burde derfor være en Nedbringelse af disse Skatter — burde være, jeg siger ikke, det er det fra alle Kredse, for lad mig indskyde den Bemærkning, at der efterhaanden er store Kredse i Landbruget, som er kommet saa dybt i Nød, at de overhovedet ikke beskæftiger sig med andet end netop med Minutforanstaltninger, med de Foranstaltninger, som tager Sigte paa den allernærmeste Fremtid, og slet ikke vover at tænke paa den Fremtid, der venter dem. Det er i Virkeligheden den Situation, hvorefter man maa udlede de Mængder af Krav, der fra Landboernes Side fremsættes nu, og som andre Medlemmer af Samfundet har saa nemt ved at se er urimelige og meningsløse, for de har ikke andet Formaal end netop at klare de allernærmeste Dages Vanskeligheder. Det maa kræves, at Landbruget faar denne Lettelse, og det er ubegribeligt, at Landbruget er repræsenteret ved en Minister, der stadig fortsætter ad Lovforanstaltningers Vej, som har vist sig nyttige. Naar jeg siger, at de er unyttige, skal jeg naturligvis gerne erkende, at paa Grundlag af disse Lovforanstaltninger sidder der endnu mange Familier paa deres Ejendomme, som vilde have forladt dem, hvis disse Foranstaltninger ikke var truffet, og selvfølgelig kan det for de paagældende have en Interesse, at de er blevet siddende, men deres Udsigt til at bevare Hjemmet og bevare Stillingen i Hjemmet er ringere i Dag, end da vi begyndte paa denne Lovgivning, fordi selve Mulighederne for at klare sig er blevet ringere i Dag, end de har været det paa noget andet Tidspunkt gennem de 5 Aar.

Naar man nu mener, at der bør føjes en yderligere Foranstaltning til de andre, ja, saa bør Ministeren overfor dette høje Ting paavise, om der ved denne Foranstaltning skabes Mulighed for at komme ind paa en Vej, der fører ud af Vanskelighederne. Dette ser man intet om i de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, og man hørte intet derom i Ministerens Forelæggelsestale. Det eneste, Ministeriet har givet til Kende, er i de Udtalelser, som Statsministeren har fremsat, og som jeg allerede har nævnt, men som har vist sig ikke at holde Stik, idet der ikke er bedre Vilkaar for Landbruget. At der er en lille Stigning fra den allerdybeste Prisdal — det er dog gaaet en lille Smule tilbage igen — er dog ikke Bevis for, at Forholdene for Landbruget er saadanne, at det har Udsigt til at kunne klare sig. Det er kun Bevis for,